

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 17. Quomodo Beatissima Virgo illam inceperit jam inde ab ejus
initijs visitare, succurrendo ipsi in omnibus ejus necessitatibus; &
exhibendo illi inusitados favores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

suos Angelos, & multos sanctos, quos illi dedem, pro specialibus Advocatis, & Patronis exercuerit, injungendo ipsis, quam tenerrimis verbis, ut gererent specialem illius curam. Ex omnibus his experientijs concepit Venemibilis Marina maximam confidentiã erga Divinam Providentiam, unãq; heroicam resignationem in voluntatem sui DEI ac Domini, itã tamen, ut nullatenus possent

diminuere profundas ejus cognitiones propriarum miseriarum, aut persecutiones demonum, vel presentis vita necessitates, aut derelictiones & probationes Divinas; sicut apparebit in decursu hujus Historie; qua, quoad hoc, est deliciosissima, essetq; legenda, eo spiritu, ut inde capiatur simile solatium, ac fructus, qui non erit exiguus.

(ae)**(2)

CAPVT XVII.

Quomodo Beatissima Virgo illam inceperit jam inde ab ejus initijs visitare, succurrendo ipsi in omnibus ejus necessitatibus, & exhibendo illi inusitatos favores.

§. I.

Primaria Patrona ac Adjutrix Venemibilis Marina, jam inde ab ejus initijs, fuit Sacratissima Virgo Domina Nostri, qua illam persepe invisebat in omnibus ipsius angustijs & necessitatibus, exhibendo illi semper favores prorsus extraordinarios. Veniebat, inquit, inusitata pulchritudine prædita & affabilitate; oculi ejus erant formosissimi, & similes oculis sui filij Christi JESU Domini Nostri, non solum quoad magnitudinem & colorem, sed etiam modum aspiciendi, & gravitatem ac majestatem, quæ illis inerat; adeò ut DEUS videretur ineffe oculis, & illi ipsius aspectui. Capillorum ejus color erat purissimi auri cœlestis, & erant in medio discriminati, projecti ad utramque sanctissimi capitis partem, in quo gestabat quoddam delicatum & elegans velum; supercilia erant cujusdam mirabilis coloris, nec prorsus nigri, neque rufi, sed ex utroque mixti; collum illius & guttur erat candidum instar nivis, speciosissimum & honestissimum. Cum magna porro mihi liberalitate ac benignitate dicebat, ut à se peterem quidquid vellem, exhibens se mihi promptam ad agendum de eo, cum suo pretioso filio. Atque dum quãdam occasione ab ipsa petivissem remedium quarundam necessita-

tum, non absque magna tamen verecundia & confusione, propter exigua obsequia ei à me præstita, illa mihi dixit: Noli esse tam verecunda; pete quidquid volueris. Dum itaque hujus dicti memor, ab illa peterem, ut oraret pro me DEUM, quò me efficeret humilem, obtulit se oculis animæ spectandam, præferendo cœlestem pulchritudinem; manus habebat nitidissimas, ac decussatim invicem superpositas, atque in Divino ipsius vultu replendebant eximie ejus virtutes, ipsius Castitas & Humilitas, Charitas, & Mansuetudo, Modestia, & Affabilitas: quamvis autem mihi citò disparuerit, intelligebam tamen ipsam adesse, & cœpi illam rogare, ut oraret DEUM, quò mihi daret unam micam Humilitatis & Charitatis, quæ repleverat sanctissimam illius animam. & dum nonnihil essem cogitabunda, timens, an ista non esset aliqua imaginatio, dixit mihi Dominus: Non est imaginatio: sed ego tibi huc adduxi meam Matrem, ut illam videres.

§. II.

Quãdam vice, cum paterer graves dolores, & vexarer febribus, quæ me impediabant, nè possem agere cum DEO, meque resignare in ipsius manus, dicebam illi sæpe ea verba, quæ Beatissima Virgo dixit ad sanctum Gabrielem: *Esce Ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum:*

L 3

profe-

proferebam illa tamen magna cum verecundia & confusione, quia recordabar puritatis, humilitatis & obedientiæ, quâ fuerant prolata à Beatissima Virgine, & videbatur mihi esse audacia, quod ea proferrem ore adeo repleto superbiâ & inobedientiâ; ideoque aliquando illis pronuntiat cum majore, quàm aliâs, confusione, converti me ad Beatissimam Virginem, petens ab ipsa veniam temeritatis, quâ protuleram ore meo immundo verba, quæ illa pronuntiaverat suo purissimo, & pleno abundantissimâ gratiâ. Cum hoc dixissem, comparuit mihi ista magna Domina, dixitque mihi peramanter: Noli verecundari, neque ex pusillanimitate id omittas dicere; dic agè, dic licet: & hoc dicto, sejunxit modicè brachium, exporrexitque manum ad me, dicens mihi: Quid habes? quid tibi dolet? sentiebam verò tunc vehementem dolorem, atque intelligens, quod me Domina nostra vellet curare, applicatâ manu ad locum doloris, dixi: Hic, Domina, sentio dolorem: fuique in eodem momento adjuta & curata, nec parùm obstupui tam repentinam sanitatem, pro qua magnas agebam gratias illius auctori. Advenit diabolus actus in rabiem, ob id, quod venerat, ut me inquietaret, persuasurus mihi, illam visitationem non fuisse Beatissimæ Virginis. Eram quodammodo perplexa, quia nec audebam credere talem fuisse, nec, idque multò minus, non fuisse, propter bonos effectus & affectus, qui ex ea visitatione mihi provenerant; recurri ad DEUM, quemadmodum in hujusmodi eventibus consuevi, cupiens ab illo hac de re illuminari, qui post unius horæ spatium, quo duravit tempestas, me reddidit quietam & securam: rediitque sacratissima Virgo ad me invitanda, placando me, majore mihi collato lumine, cum quo agnoscerem, ipsam fuisse, quæ me visitaverat, & sic mihi satisfecit.

Aliâs, cum supplex à DEO peterem, nè vel in minimo recederem ab eo, quod esset conformius Divinæ voluntati, & inruerent sanctos Angelos, qui mihi semper assistunt, vidi illos solito elegantioribus ve-

stibus indutos, dixique ipsis: Domini mei, quomodo sunt tam compri? celebraturne aliquod festum in cælo? Responderunt mihi: Non est ullum speciale festum, sed propter te ita fumus induti: tu enim futura es nostrum festum. Deinde dixit mihi sanctus meus Angelus Custos: Para te, vult enim tibi DEUS præstare quandam magnam gratiam, ut sacratissima ipsius Mater te invitât. Ego fui turbata, ac dixi: Non sum digna tali gratiâ, & quid possum dicere, nisi quod dixit sancta Elisabetha: *Unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me?* Vix hoc dixeram, cum vidi multos Angelos venientes, Dominamque nostram tormosissimam, more solito, quæ me incepit solari in meis molestijs, dicendo se futuram meam Matrem ac Advocatam; atque ut à se peterem, quidquid vellem. Quia verò eram turbata, eo quod me puderet tantæ gratiæ, desiderabam recurrere more meo ad Christum Dominum, ab eoque postulare lumen ad cognoscendas ipsius veritates, ac nè me permitteret decipi. Sed non poteram avertere oculos animæ à Sanctissima Virgine, & prosequerbar, ut potui, meam orationem. Vidi autem subito Christum Dominum juxta suâ sanctissimam Matrem, qui mihi infudit ingens lumen illius veritatis, ut quietè fruerer eâ gratiâ ac visitatione, & quasi me increpando, dixit: Nunc tibi possem dicere, quod dixi incredulo Apostolo: *Quia vidiisti me, credidisti.* Mansit mecum aliquandiu Celsissima Virgo, ac deinde disparuit, relinquens me plenam solatio.

§. III.

A Liâ vice, accommodando se conditioni muliebri, solata est illam hoc modo: Dum, inquit, essem valde debilis, comparuit mihi Sacratissima Virgo, dixitque mihi: Quomodo vales? quid facis, Amica? & cum ego illi exponerem meam debilitatem ac miseriam, respondit mihi: Nè te id affligat, quiesce & dormi, fumus enim hic tecum. Quia verò non poteram quiescere, licet conarer, dixi illi: Non possum, Domina, quamvis velim. Tace er-

go (ait Sanctissima Virgo) nam ego te sopiam. Et postquam ad me accessisset, incepit altissimo ac Divinissimo spiritu quasi canendo (canebat autem re ipsa & vere) sacratissima ipsius anima altè & sublimiter contemplari mysterium Incarnationis, sui pretiosissimi Filij. Atq; ista contemplatio & cantus Virginis, fuit tam vera musica, ut ego omnino possem referre sonû vocis ac tonum, & quædam verba Divinæ ipsius cantilenæ: sed cum illam audirem, mea anima fuit abrepta, & meus spiritus elevatus atq; unitus cum spiritu sanctissimæ Virginis, ut nihil aliud sentirem, quàm illud tantum bonum. Videns autem me Celsissima illa Virgo ita constitutam, dixit mihi quàm amantissimè: Eja amica, etiam tu modò mecum cane istam melodiam & cantilenam. Et statim, postquam DEUS elevavisset meum spiritum, incepi cantare atque contemplari cum Sanctissima Virgine, proprio ipsius tono, & cantu, imitando ipsam, & quasi juvando in ejus contemplatione & musica, ac verbis ita Divinis, sicut me docebat Dominus: quæ contemplatio fuit sublimior & excellentior omnibus, quas unquam anima mea antè habuerit, vel fuerit experta. Hoc, meo iudicio, diu duravit: deinde conticui, & meus spiritus mansit elevatus ultra duas horas. Quando verò cessavit iste raptus, non vidi sanctissimam Virginem (quæ jam abiverat) ac fensi me plurimum sublevatam, & corroboratam in mea debilitate: fuique per multos dies memor illius cœlestis melodix, ac nonnullorum verborum cantilenæ, ita ut illa pronunciaret etiam mea lingua, & quotiescunque recordabar istius spectaculi, denovo elevabatur meus spiritus, ac mea debilitas confortabatur.

Aliàs, cum essem intenta profundæ cuiusdam cognitioni mei ipsius, quæ me angebat, & quasi demergebat in altissimum puteum, unde non poteram egredi, ut mihi viderer submergi, alloqvuta me est sanctissima Virgo, dixitque mihi: Relinque jam id modicum, noli ita animam meam affligere. Ego verò conabar facere, quod mihi imperabat, sed non poteram. Quod videns sanctissima Virgo, conata fuit me

distrahere dicendo: Omitte hoc modò, & aspice. Elevavi oculos animæ, & aspexi, ac vidi, istam sacratissimam Dominam mirum in modum speciosam, quæ jam demittebat oculos, jam modicè attollebat, quàm modestissimè, ac affabilissimè, intuendo me peramanter. Vidi illam sedentè quàm modestissimè, & habentem in suo sinu pulvillum, cui hinc atque inde adhærebat strophium elegantissimum, artificiosissimè exornatum puro auro, & coruscantibus gemmis, quod elaborabat aureis filis quàm nitidissimis. Iste verò modus acupingendi erat tam Divinus, ac mysterijs plenus, ut illum nemo possit explicare, quia ita videbatur laborare, ut adverterem eum laborem, non tunc peragi, sed jam antè fuisse peractum. Dum viderem cœlestem gratiam, quæ inducebat fila in suam acum, & efformabat gyros ac mæandros elegantissimos, opere Phrygio attexens aurum & gemmas, fui ipsius aspectu mihi met erepta, magno repleta solatio, & oblita mei, ac miseriarum, in quibus antè hæseram, quasi essem submersa.

Quod ad hanc visionem attinet, advertendum est, elaboratione hujus strophij significata fuisse, quantum quidem præsumi potest, Myseria nostræ Redemptionis, quæ fuerunt peracta in Sanctissima Virgine. Paulo enim post iterum se illi Dominus spectandum præbuit hac ratione: Vidi, inquit, in spiritu altare, cum suis candelis accensis, in quo stabat quædam parva Eucharistica Hierotheca, continens sanctissimum Sacramentum, ad quod accedens quidam Sacerdos vestitus sacerdotaliter, habuit in suis manibus pretiosissimum illud strophium, in quo Domina nostra, quædam plenissima mysterijs, efformaverat; & hoc usus est accipiendo sacrum ferculum sanctissimi Sacramenti, quando se cum illo vertit, quemadmodum consueverunt Sacerdotes, dum id volunt occludere, postquam aliquamdiu fuit expositum in templo, & quidem lentè, sicut fieri solet, ut illud possint omnes adorare, ejusdemque aspectu reverenter frui. Interea Angeli, qui aderant, curvatis genibus inceperunt canere illam partem hymni: Tantum ergo
Sacra-

Sacramentum. Tum ego indigna vidi ipsūmet Christum Dominum, quem reverentiā, quā potui maximā, adoravi.

§. IV.

Alium mihi insigniorem favorem exhibuit hæc Domina circa festum Nascēntis Christi, istā occasione. Præstiterat mihi Dominus DEUS quandam gratiam, quam instanter & enixe ab illo petiveram, ut paterer aliquam necessitatem corporalem; careremque aliquando ijs, quibus eget hoc miserabile corpus, quod nē terram quidem meretur, quam calcat. Dum autem me in hujusmodi constitutā necessitate magno cum solatio animadverterem, fui quadam vice, tempore matutino, tam debilis, ut mihi re verā videretur esse impossibile surgere ex lecto, absque speciali auxilio DEI. Oravi, sicut soleo, & ecce visitavit me sacratissima Virgo, cōparens mihi, exhibensque illum speciosum ac Divinum vultum latissimum, & ostendens se dolere meas vices, peramanter mihi dixit hæc verba: Quomodo vales Amica? Dic, age, quis rerum tuarum sit status? Ego miserabilis id audiens, respondi ipsi cum magno gaudio: Optimè equidē Domina sum comparata, quia mihi DEUS dedit, quod tantopere desiderabam, ut nempe taliter amore ipsius quidpiam paterer: quā ratione celebravi, & celebrabo feliciora festa, quā unquam in vita mea celebraverim. Bene est (dixit Sanctissima Virgo) ego tamen modo pro te venio, & volo te mecum ducere. Considerans ego, quomodo essem constituta, respondi illi: Quò, Domina, me vis ducere? Respondit Regina cœlorum: Volo te ducere ad meā domum Nazarethanam, ubi ego vivebam his diebus proximis meo partui, veni mecum, nē tibi id accidat molestum, neque timeas, nē deficias in via, quia pane, quem ego comedam, tu quoque vesceris. Hoc audito, admirans tantam bonitatem, & plena magno, quo erga illam ferebar, amore, dixi ipsi: Fiat, per me licet, Domina, cum hæc sit tua voluntas. Sed unde mihi

tantum boni & favoris, ut, cum ego sum ea, quæ sum, tam miserabilis ac indigna, comedam de Divino Pane, quem tu comedis? duxit me subito in spiritu ad suam sanctam Domum Nazarethanam; & postquam ad illam pervenissem, sensi peculiarē defatigationem, quasi ipsum corpus iter illud confecisset, etsi ego nesciverim, quomodo res fuerit acta, nisi fuisse me ductam à sanctissima Virgine, quæ me solata est, & valde exhilaravit, atque positā quādam parvā mensulā, aperuit etiam parvam delicatissimam & elegantissimam peram, quæ super illam jacebat, ex eaque extraxit partes panis, non adeo parvas, scissas ex candidissima spira. Primam, quam exemerat, dedit mihi dicendo: Quiesce, Filia, & comede ex hoc Divino atque cœlesti pane, qui tibi conferet robur ac vires. Ego illum accepi cum magna admiratione, & consolatione meæ animæ, comedique ex eo, ac sensi in ista comestione, cœlestem ac Divinum gustum, & confortationem tantam in corpore (quod jam erat quasi destitutum vigore ac viribus) ut mihi illud viderer habere quasi resuscitatum. Elapsis horis meæ collectionis, reperi me in meo cubicello, affluentem solatio, & corroboratam meam debilitatem, ut mihi duraret ille vigor, & corroboratio multis diebus, ac pluribus admiratio, & solatium spirituale, cum memoria hujus Divini convivij, quod mihi instruxerat sacratissima Virgo.

Post aliquot abhinc dies, mihi præstitit Beatissima Virgo alium similem favorem, in mea debilitate; quia cum essem rursus in ejusmodi necessitate constituta, dixi quodam die sacratissimæ Virgini, etsi cum ingenti verecundia, ut mihi dignaretur, attentā meā indigentia ac debilitate, dare tantillum de illo suo Divino pane, quem mihi prius dederat, eò quòd aliās putarem me defecturam. Respondit mihi sacratissima Virgo, daturam se illum mihi libenter, suo tempore. Solata me est hæc spes, & elapso modico tempore, comparuit mihi, accessitque ad me, quasi festinanter, & non se detinens, suo more; dedit mihi duas partes illius sancti Panis, unā candi-

candidiorem alterâ, dixitque peramanter: Accipe Amica, accipe Filia; comede, quiesce, ac recupera vires, & vale: quia ego veniam (acsi diceret, diutius apud te manfura) & curabo te. Ego miserabilis accepi illum sanctum Panem, & comedi spiritaliter, recuperaviq; denuò vires, ficut primâ vice: atque licet refectio fuerit spiritalis, possum verè dicere, qualis, non solum color, sed etiam sapor fuerit panis, qui erat suavis ac delicatus, & habebat quandam certam dulcedinem, ut differret à pane nostrate, videreturque allatus ex alia regione.

§. V.

Istigmatia, quod ducta fuerit à Beatissima Virgine ad suam domum Nazarethanâ, quæ nunc est Laureti, adjungemus aliam; quâ illam deduxit ad Sacellum Lauretanû, quod est in Domo Professû hujus Civitatis Vallisoleana. Dum quodam die vehementer affligeretur à suis doloribus, vistoravit ipsam, more solito, sanctissima Virgo, stipata multis Angelis, & miraculose, pro ejus solatio, illam duxit, non solum in spiritu, sed unâ cum ipsiusmet corpore ad hoc sacrum sacellum, quod nomen habet à Beatissima Virgine Lauretana, atque postquam ipsam ibi collocavisset, dixit ei, ut oraret, seque illi commendaret, & memoria ejus sanctæ Domûs, pro obtinenda magna virtute, & viribus contra demones, à quibus eo tempore maturino fuerat afflictâ, quod illa fecit cum magno solatio, & Beatissima Virgo ei comparuit, modo quodam valde sublimi, præferendo specialem. Majestatem; estq; probabile adfuisse ibi Virginem, cum corpore simul & anima, quia comparantibus ibidem Nostro Sancto Patre Ignatio, & glorioso Patre Sancto Francisco Xaverio, ubi se inclinavissent comm Regina cali, dixit Sanctus Pater Noster Ignatius: O felicem terram, & sacellum, ubi hac magna Domina fixit suos sacros pedes! Postquam autem illic aliquamdiu mansisset, fruita hac felici visione, & dulci conversatione, cum duobus Sanctis, egressi sunt omnes simul ad portam usque templi, & remanentibus ibi duobus Sanctis, Sanctissima Virgo, à qua fuerit eò deducta, secum ipsam abduxit, itâ

ut non per terram, nec admodum altè, supra domos, sed per plateam procederet, nonnihil elevata à terra, quin videretur, donec illam reponeret in ipsius cubiculo, & nihilominus erat ex via aliquantum fatigata, sed tamen affluebat solatio, propter præstitam ipsi gratiam.

§. VI.

Aliâ vice, ait, dum vehementer debilitata vacarem orationi, vidi Christum Dominum, qui doleas meas vices, incepit sacratissimis suis manibus solvere, ac discingere à suo sancto corpore quoddâ cingulum intortum, sed carens nodis, contextum ex purissimo auro coelesti, in cujus extremitate erat quoddam ornamentum, etiam aureum pretiosissimum: & accedens ad me, imposuit illud meo coilo, decussando ipsius extremitates. Dum autem me viderem sic ornatam, fui abrepra, & stupui hujusmodi opera, convertensque oculos animæ ad alteram partem, vidi sacratissimam Virginem, Dominam nostram, quæ habebat in suis manibus quoddam elegans velum, aureum ac argenteum; & accedens ad me, peramanter illud imposuit meo capiti, relinquendo me eo tectam. Ego id admirans cogitabam intrâ me, quid esset? ac tum Christus Dominus mihi aperuit mysterium, dicendo mihi: Scias, quòd Ego & Mater mea tibi imposuerimus istû funem & velum, ut te recrearemus, novâque tibi conferremus vires ac sanitatem capitis, eò quòd sis vehementer desolata & infirma. Nam sicut ad sanandum ægrotum, imponunt ejus capiti aliquod sacrum lipfanum, vel vestem cujuspian piæ imaginis meæ Matris, atque sic sæpe convalescit, respirat ac recreatur, itâ ego nunc, & mea Sancta Mater, ut tibi conferremus sanitatem & vires, volumus tibi præstare istam gratiam & favorem, ut tibi imponeremus hoc cingulum, quod tetigit meum corpus; & hoc velum meæ Sanctæ Matris, quod fuit in ipsius sacris manibus, quibus est impositum tuo capiti, ideòque habe solatium, & gaude. Fui magno solatio & gaudio repleta, & post hoc statim mihi est ablatum cingulum ac velum, manibus

M

quo-

quorundam sanctorum Angelorum, pauloque post abivit Christus Dominus, ac sanctissima ejus Mater, relinquentes me ingenti perfusam solatio, & refocillatam meam debilitatem, sanataque à gravissimo dolore capitis, quem tunc eram passa; quæ confortatio duravit multis diebus, & sanitas capitis longè diutius.

Deniq; quodam die Sancti Ildephonsi, conspexi, *inquit*, in mea collectione Dominam nostram, indutam veste & pallio coloris cærulei, similis colori cælesti, ac redimitam coronâ aureâ. Atque dum illam intuerer, vidi impositam fuisse ejus manibus quandam pretiosissimam vestem Sacerdotalem (quam appellamus casulam) coloris, qui nec omnino videbatur esse albus, neque prorsus cæruleus, sed ex utroque colore mixtus, eratque ornatus gratiâ gemmis referta. Ostendit mihi illam, ut ipsam aspicerem, dicendo: Ecce

hæc est vestis Sacerdotalis, quam ego dedi meo dilecto Ildephonso, sic enim honoro meos amicos, & clientes. Deinde illam dimisit ex manu, posuitque ita extensam super humeros & caput unius Angeli exstantibus. Cùm autem illam audiverim dicentem, quod ita honoret suos servos, exhibeatque se peccatoribus Matrem misericordiæ, incepti ipsam rogare, ut oraret DEUM, pro nonnullis animabus, quæ se mihi commendaverint. Sanctissima Virgo mihi respondit; se oraturam, ac facturam quidquid posset, juxta illarum dispositionem: & quia tunc patiebar vehementem dolorem capitis, posuit super illud, eadem Beatissima Virgo, extremitatem sui pallij, quo erat cooperta, statimque habitus meliùs, & reliquit me plenam solatio, magisque confortatam in suo servitio. *Alia innumera visiones referentur suis locis.*

☉)**(☉)

CAPVT XVIII.

Quomodo Sanctus Noster Pater Ignatius illam ineeperit persæpe invisere, manifestando ipsi amorem, quo prosequitur omnes suos filios, & curam, quam illorum gerit, eamque juvando in omnibus suis afflictionibus, & quid ipsi contigerit, quoad Sancti canonizationem.

Quamvis Venemibilis Marina à sua infantia egerit cum Societate, fueritque speciali devotione prosequuta ejus Fundatorem Sanctum Patrem Nostrum Ignatium, noluit tamen ipsi DEUS illum spectandum exhibere usque ad quadagesimum circiter annum ætatis, quo tempore hic Sanctus Patriarcha illam incepit visitare, ac agere cum illa tanquam filia, familiaritate prorsus singulari. Occasio ejus rei fuit, quod cùm prope quotidie adiret templum nostra Domus Professe Vallisolethane (quæ est muata in Collegium, & nunc appellatur Collegium Sancti Ignatii, diffunderetque tantos virtutis splendores; à gravibus Patribus, qui illam incolebant, & Superioribus, fuerit rogata, ut DEO commendaret quadam negotia

magni momenti, quæ eo tempore agiebantur.

§. I.

Qualiter illam visiterit, & quid cognoverit de ipsius canonizatione.

Jussit me, *inquit ipsa*, aliquando Pater Visitator Societatis, qui vocabatur Garcias de Alarcon, vir insignis virtutis ac prudentiæ, commendare DEO duos graves Religiosos & Lectores Theologiæ, qui concertabant de suis opinionibus; unde oriebatur nonnulla turbatio, & metuebatur quidpiam mali. Feci id per aliquot dies, & cùm mihi jam videretur esse Visitator suâ solutus curâ, audirémque dicentem ad populum Patrem quandam ex Societate con-

con-